

земни страдания, мъки и бѣди?!... Най-достойнитѣ синове на отечеството, най-големитѣ патриоти, тѣ ставатъ жертва на грозната гибель!... Ботевъ! Сладкій Ботевъ!... Стани, ето дружината ти иде! Ахъ, той не ми отговаря вече!... Нѣмамъ съ кого да се събѣтвамъ, нѣмамъ кому да се надѣвамъ!... Охъ, кръвта му още тече!... отъ неж ся издига пара!... Достойний Българскій сине! Кой ще ти прибере тѣлото, кой ще го зарове? Кой ще та оплаче!... Тукъ въ тая пустиня остава твоето мъченическо тѣло!... (отъ на вѣнъ ся чува единъ гърмежъ) Ахъ тирани, още ли гърмите? Збогомъ брате! (навежда са и го целува по челото) отпирости ма ако съмъ ти въ нѣщо съгрѣшилъ! Твоего славно имѣ не ще остане забравено отъ родѣтъ ти, то ще ся спомѣнува за дълго врѣме! Неволно ся отдѣлямъ отъ тебъ! Вѣчна ти память, драгій Ботевъ! (покланя ся и излиза).

(Завѣсата ся спуща).

П ѣ с е н ъ

Въ честь на Христа Ботева и дружината му.

Тихъ бѣлъ Дунавъ се вълнува	«Азъ съмъ Българскій войводъ»
Весело шуми,	«Момци ми сж тесъ.
И Раденки гордо плува	«Ний лѣтиме за свобода
Надъ златни вълни.	«Кръвъ да лѣиме днесъ.
Но кога се тамъ съзира	«Ний лѣтиме на България
Козлодуйскій брягъ.	«Помощъ да дадемъ,
Въ парахода рогъ изсвирва	«И отъ тежка тирания
Развѣ се байрякъ.	«Да я отървемъ.
Млади български юнаци	«Парахода остави ни
Явяватъ се тамъ	«Сега съ начинъ благъ,
На чела имъ левски знаци,	«Та дружината да мине
Въ очитъ имъ пламъ	На родниятъ брягъ.»
Гордъ отпръде имъ застана	Капитана — Нѣмецъ сжши
Младиятъ имъ вождъ,	Отказа — тогасъ
На ся дума капитану	Ботевъ люто се наирьши,
Оъ голъ въ ржката пожъ:	Вика съ буренъ гласъ: